

и училища. Неговото име станало известно по цѣло българско. Отъ Варна до Охридъ, отъ Видинъ до Цариградъ името Славейковъ се носѣло отъ уста въ уста и звучало въ ушитѣ на всички българи.

Безброй народополезни работи извършилъ Славейковъ въ Цариградъ, но ние ще опишемъ тукъ единъ неговъ подвигъ.

Между 1860 и 1870 г. цариградскитѣ българи водѣха ожесточена борба, за да добиятъ народна църква: да се чете и пѣе въ църквитѣ на български езикъ, а не на гръцки. Искали още да иматъ български владици и български екзархъ. Следъ дълги и упорити борби турското правителство издало единъ ферманъ, съ който признава българската черква за независима отъ гръцката. Българитѣ тържествували, но злобата на гърцитѣ стана още по-голъма.

На Богоявление, 1872 г. българскитѣ владици: Иларионъ Макариополски, Панаретъ Пловдивски и Иларионъ Ловчански служили тържествена литургия, безъ да питатъ патриарха. За да имъ напакоствятъ, гърцитѣ ги наклеветили предъ султана, че искатъ да вдигатъ бунтъ противъ турцитѣ. Последнитѣ уловили тримата наши владици и ги изпратили на заточение. А в. „Македония“ спрѣли. Това се разчуло бързо между всички българи въ Цариградъ. На 28 януарий се събрало множество народъ въ българската черква. Славейковъ се изправилъ на по-високо мѣсто и държалъ пламенна речъ, която покъртила сърдцата на всички. Следъ това той излѣзълъ начело на народа и го повелъ къмъ кжщата на великия везиръ. Събрали се повече отъ хилядо души българи отъ всички съсловия: търговци, занаятчии, градинари, халваджии и др. и тръг-